

DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2020-10-86-95>

УДК 811.111'38

Існюк О.Ю., Тараненко Л.І.

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІДІОСТИЛЮ ДЕНА БРАУНА (НА МАТЕРІАЛІ НОМІНАТИВНОГО ПРОСТОРУ СФЕРИ МИСТЕЦТВА)

Анотація. Статтю присвячено визначенню лінгвосемантичних особливостей номінативного простору сфери мистецтва у творах Дена Брауна. За результатами аналізу низки теоретичних та експериментальних праць з'ясовано, що на ідіостиль Дена Брауна як представника сучасної масової літератури, яка все більше орієнтується на запити читача, суттєво впливають мистецькі канони, що стає причиною ретельного добору та використання автором у циклі романів про Роберта Ленґдона відповідних мовних засобів. Виокремивши з поняттєвої структури ідеї мистецтва такі складові, як архітектура, живопис та література, авторами статті встановлено, що їхня реалізація в текстах відбувається з урахуванням екстралінгвальних факторів шляхом використання письменником антропонімів, топонімів, хремотонімів, реалій, термінів, метафор та образних порівнянь.

Ключові слова: ідіостиль, лексико-семантичні засоби, мистецтво, номінативний простір, романи Дена Брауна.

Isniuk Olha, Taranenko Larysa

National Technical University of Ukraine

"Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute"

LEXICO-SEMANTIC CHARACTERISTICS OF DAN BROWN'S IDIOSTYLE (A STUDY BASED ON THE NOMINATIVE FIELD IN THE SPHERE OF ART)

Summary. The article is a study of linguo-stylistic devices characteristic of the description of notions related to the field of art in Dan Brown's idiostyle. In our research we systematized a number of theoretical views on the idiostyle as a whole system and its individual aspects related to the concepts of "linguistic personality", represented in verbal and non-verbal forms. In the paper the idiostyle is defined as a holistic system of visual aids that structures and represents individual knowledge about the world as well as reflects the national specificity of the world perception. In examining the linguistic grounds of the study of the author's idiostyle, it is found out that idiostyle is a special component of the stylistic system of the language of a literary text, which consists of a set of linguistic and expressive means that perform an aesthetic function and distinguish the writer's language. The paper points out that the nominative field in Dan Brown's idiostyle represented in Robert Langdon book series is a complex structurally meaningful, multidimensional verbalized formation that is also rated as a verbal embodiment of the author's creative potential. Despite being based on the standard lexicon of the linguistic society, Dan Brown's thesaurus still has its differences. First of all, it is significantly influenced by the linguistic preferences and habits of the author, as well as genre-thematic and ideological originality. In addition, a number of extralingual factors prove to be an important component of the writer's nominative field, namely: the presence of a technological component and informativeness of works, geographical environment, mystery, anthropocentrism, communication with the reader and incultural environment. All these factors affect the choice and use of thematic lexical units and certain stylistic devices with the purpose to intensify the text's communicative-and-pragmatic effect on the recipient. As a result, the analyzed works consist of the following stylistic elements: toponyms, chromatonyms, anthroponyms, terms, realia, as well as metaphors and similes.

Keywords: idiostyle, lexico-semantic devices, art, nominative field, Dan Brown's novels.

Постановка проблеми. Сучасна лінгвістична наука характеризується міждисциплінарним спрямуванням дослідження закономірностей мисленнево-мовленневої діяльності людини з комунікативно-когнітивних та функційно-прагматичних позицій, що дозволяє, враховуючи індивідуальні характеристики особистості, формувати типові суб'єктивні моделі картин світу. У цьому контексті особливої ваги набуває питання вивчення ідіостилю письменника, оскільки у колі загальних проблем лінгвістики тексту питання встановлення особливостей перебігу процесів духовного буття індивіда, результати яких вербально матеріалізуються у формі художнього тексту, стають нині надзвичайно актуальними.

За цих обставин, з'ясування закономірностей відображення Деном Брауном теми мистецтва в літературних образах, утілених в серії романів

про Роберта Ленґдона, набуває особливого значення під час комплексного вивчення питання ідіостилю автора. І це цілком природно, оскільки для розкриття специфіки ідіостилю письменника необхідно звертати увагу не лише на структуру тексту, його жанрову належність і прагматичне спрямування, але й враховувати стилістичні засоби, притаманні конкретному авторові, та способи мовної репрезентації його картини світу в художньому творі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання ідіостилістичних особливостей Дена Брауна привертають увагу багатьох лінгвістів, оскільки світова культурна спадщина, висвітлена в романах письменника, постаючи перед читачем у вербальному вигляді, набуває нової й оригінальної інтерпретації. Водночас, у лінгвістичних дослідженнях знайшли своє відображення лише окремі аспекти питання ідіостилю:

аналіз трактувань сутності поняття «ідіостиль» (Р. Теребус [7]), вивчення закономірностей індивідуального мовлення автора (О.П. Костецька [4]), розгляд ідіостилу в єдності з ідіологемом (О. Литвинар [5]), вивчення лінгвоментального простору Дена Брауна та екстралінгвальних факторів, які впливають на добір ним художніх засобів (О.О. Черник [10]) тощо.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Проведений нами аналіз наукових напрацювань засвідчив, що розробка проблеми мовної репрезентації мистецтва в романах Д. Брауна про Роберта Ленгдона стримується на теперішній час унаслідок недостатнього обґрунтування закономірностей взаємодії мовно-зображувальних засобів, притаманних авторському стилю, які демонструють своєрідність мислення та світосприйняття автора, його лексичні пріоритети й мовностилістичні переваги.

Тому метою цієї праці є встановлення особливостей ідіостилу Дена Брауна шляхом обґрунтування специфіки взаємодії лексико-семантичних засобів у формуванні в його творах номінативного простору сфери мистецтва.

Матеріалом дослідження слугували фрагменти з художніх творів Дена Брауна з циклу романів про Роберта Ленгдона: "Angels & Demons" та "Inferno". Обсяг матеріалу склав 180 одиниць, об'єднаних спільною темою мистецтва.

Виклад основного матеріалу. Вирішення питання особливостей ідіостилу Дена Брауна слід розпочати з розгляду наявних у лінгвістичних працях трактувань поняття ідіостилу. Аналіз філологічних досліджень, присвячених вивченню індивідуального стилю, демонструє історично зумовлену багатозначність цього терміна, який з'явився ще в римській літературі як метонімічне позначення особливостей словесного складу творів певного автора [4, с. 196].

Поняття «ідіостилу» як важливої складової художнього тексту науковці тлумачать по-різному. Так, В.В. Виноградов визначає індивідуальний стиль автора як складну, історично зумовлену, структурно поєднану і внутрішньо пов'язану систему специфічних мовностилістичних засобів і форм словесного творчого вираження, які притаманні текстам окремого автора. Саме В. Виноградов першим розробив і ввів до наукового обігу категорію стилю автора, зазначивши, що базисом для її вивчення як індивідуальної манери вибору та уживання лексем слугує текст [1, с. 105].

У «Літературознавчому словнику-довіднику» за редакцією Р. Гром'яка знаходимо, що індивідуальний стиль – це «іманентний (властивий його внутрішній природі) прояв істотних ознак таланту у конкретному художньому творі, мистецька документалізація своєрідності світосприйняття певного автора, його нахилу до ірраціонального чи раціонального мислення, до міметичних принципів (принципів уподібнення) чи розкутого образотворення, його естетичного смаку, що в сукупності формують неповторне духовне явище» [2, с. 303]. Як бачимо, лінгвістичне вивчення художнього тексту безпосередньо пов'язане з розглядом специфіки індивідуального стилю автора.

Визначаючи ідіостиль з урахуванням його змістових і формотворчих компонентів, О.М. Литвинар акцентує увагу на наявності в ньому ситу-

ативних і концептуальних метатроп. Складові таких метатроп і слугують вираженню авторської моделі світу. Крім того, наголошується, що ситуативні метатропи виокремлюють автора як представника певної епохи, суспільства, оточення тощо, тобто як особи, яка не стоїть осторонь культурного й соціально-політичного життя свого народу [5, с. 160].

У свою чергу, Р. Теребус, розглядаючи явище ідіостилу, визначає такі складові індивідуального письменницького стилю: його композиція, тема, художній зміст тексту й відповідні йому стилістичні засоби, часові рамки, різноманіття мовних засобів та світогляд автора, якому відводиться чільне місце серед стилетвірних чинників. Водночас, слід урахувувати й те, що на розвиток і становлення авторського стилю впливає епоха, суспільно-історичні умови та пануючі в соціумі ідеї [8, с. 175].

Спіраючись на викладений вище огляд, у наступному подальшому дослідженні розглядатимемо ідіостиль як явище, що найбільш повно відображає комплексну взаємодію у творах автора низки мовних і позамовних засобів, та будемо трактувати його як індивідуальну манеру написання, що являє собою чітко організовану систему мовно-виражальних засобів, які в поєднанні з мовною особистістю письменника виступають домінантами у формуванні авторської картини світу.

Характеризуючи ідіостиль автора як складовий елемент стилістичної системи художнього твору, Ю.М. Юріна [12, с. 25] наголошує на необхідності розгляду стилістичних особливостей художнього тексту та простеження їхнього зв'язку з задумом автора. Отже, встановлення цілісної лінгвостилістичної картини твору передбачає виконання комплексного аналізу художнього тексту з урахуванням усієї системи зображально-виражальних засобів, що беруть участь у створенні художніх образів твору.

Крім того, з'ясовано [3, с. 22], що під час аналізу мовних засобів, які беруть участь у актуалізації тексту конкретного жанру, та під час окреслення номінативного простору автора, слід урахувувати жанрову своєрідність його художніх праць.

Досліджуючи жанрово-тематичну специфіку творів Дена Брауна, автори праці [3, с. 24] констатують створення письменником роману особливого типу, який характеризується наявністю стратегічної гри між автором та читачем, інтертекстуальності й інтерактивності, а також вирізняється тісним зв'язком з іншими жанрами мистецтва, зокрема з архітектурою, живописом, літературою.

Загалом, тезаурус художніх творів Дена Брауна, попри базування на стандартному лексиконі соціуму, має певні відмінності. Перш за все, на лексичний склад романів нього суттєво впливають мовні вподобання і звички автора, а також жанрово-тематична й ідейна своєрідність твору. Крім того, специфіка номінативного простору письменника залежить і від низки екстралінгвальних факторів, а саме: *технологічність та інформативність творів, географічне середовище, таємничість, антропоцентризм, комунікація з читачем та інокультурне оточення*. Усі ці чинники здійснюють вплив на добір та використання автором тих чи тих лексичних одиниць [10, с. 72].

Вагому роль у доборі лексичних засобів для висвітлення теми мистецтва відіграє тематична своєрідність романів Дена Брауна. Так, номінативне поле сфери мистецтва в обраних нами творах сформоване з таких складових, як: *архітектура, історія, живопис і література*.

Розгляд впливу *антропоцентризму* на специфіку формування в романах Дена Брауна номінативного простору сфери мистецтва, дозволив нам установити, що насиченість текстів низкою антропонімів створює не лише поле ключових осіб сюжету, але й реалізує вагоме навантаження за рахунок майстерного вплітання до композиційної картини творів визначних історичних постатей. Так, описуючи культурну цінність художньої спадщини Данте Аліґ'єрі, письменник перелічує імена тих, хто брав за основу своїх творів частину «Пекло» з Божественної комедії: *by some of history's greatest creative minds. Longfellow, Chaucer, Marx, Milton, Balzac, Borges, and even several popes had all written pieces based on Dante's Inferno* [14]. Крім того, заглиблюючись у тему культури, а саме зосереджуючись на векторі гіпсового мистецтва, письменник надає інформацію про технологію виготовлення посмертних масок, паралельно додаючи імена постатей, яким їх робили, наприклад: *The practice was particularly widespread in commemorating eminent persons and men of genius – Dante, Shakespeare, Voltaire, Tasso, Keats – they all had death masks made* [14]. Воодночас, презентуючи невеликі огляди літературних творів, автор згадує письменників, які зробили вагомий внесок у розвиток світового письменства: *Homer, Descartes, Dante Alighieri*.

На відміну від складової частини *література, архітектура і живопис* наповнюють сюжет романів калейдоскопом історичних постатей, серед яких не лише архітектори й художники, як-от: *Bernardo Buontalenti, Filippo Brunelleschi, Sandro Botticelli, Gustav Klimt*, але й політичні діячі, герцоги й султани, які мали безпосереднє відношення до створення мистецьких пам'яток, переважно архітектурних. Такими були, наприклад: *Marcus Agrippa (...the Pantheon ... Marcus Agrippa, Consul for the third time, built this.), Grand Duke Cosimo I (The Vasari Corridor – was designed by Giorgio Vasari in 1564 under orders of the Medici ruler, Grand Duke Cosimo I...), Francesco I (the Hall of the Five Hundred, was nestled a tiny windowless chamber. Designed by Vasari as a secret study for Francesco I), Murad III (These were the Mausoleums of the Sultans, one of whom–Murad III)* [13; 14] та ін.

З огляду на викладене вище, власні імена людей у художньому мовленні є тими стилетвірними елементами, за допомогою яких зберігаються і передаються традиції, історія та культура певного народу. Саме з їхньою допомогою породжуються індивідуальні авторські образи, властивою рисою яких є правдивість і точність тієї інформації, яку вони транслюють реципієнту.

Наступним за вагомістю фактором реалізації творчого задуму автора та формування номінативного простору його романів слугує *географічне середовище*. Ономастичний простір «географічного середовища» представлений розгалуженою системою топонімів і хрематонімів, що у

взаємодії вимальовують цілісну картину місць розгортання подій у творах. Розглядаючи топоніми як одну з ключових складових власних назв у романах Дена Брауна, слід зауважити, що вони тісно пов'язані з іншими групами власних назв, які разом виступають як єдине ціле, що репрезентує онімний простір усього художнього твору.

Досліджуючи топонімічний шар лексики, властивий аналізованим текстам, ми спиралися на класифікацію топонімів, запропоновану Н.Б. Тарановою [7, с. 18–19], та з'ясували, що сфера мистецтва представлена топоніми на позначення пам'ятних місць релігійної й культурно-мистецької сфер. Так, наприклад, оповідаючи про Ватикан, письменник не міг уникнути детального опису його території, послуговуючись значною кількістю назв архітектурних об'єктів, зокрема: *Langdon's art history had taught him enough Italian to pick out signs for the Vatican Printing Office, the Tapestry Restoration Lab, Post Office Management, and the Church of St. Ann. ... The Secret Vatican Archives are located at the far end of the Borgia Courtyard directly up a hill from the Gate of Santa Ana* [13].

Воодночас, розгортання подій одного роману одразу в декількох містах упродовж доби стає причиною використання в тексті назв об'єктів культурної спадщини різних культур. Розглянемо, наприклад, Венецію, яка в романі «Інферно» [14] представлена за допомогою таких топонімів:

Langdon was already considering all of Venice's best-known museums – the Gallerie dell'Accademia, the Ca'Rezzonico, the Palazzo Grassi, the Peggy Guggenheim Collection, the Museo Correr...;

Venice's two most popular tourist attractions – the Doge's Palace and St. Mark's Basilica.

Із наведених прикладів прослідковується прагнення автора до проведення пошукових розвідок для найповнішого зображення в художньому тексті місць розвитку подій, які постають не просто містами, а цілими об'єктами матеріальної й духовної культури. У такий спосіб ці омоніми підпорядковуються загальним законам художності контексту окремого твору, несуть певну експресивність, стилістичне навантаження та формують просторову домінують художнього тексту.

Крім того, відмінною рисою авторського стилю Дена Брауна, є проведення порівняльних паралелей між різними топонімічними одиницями [13; 14]:

(1) *A sprawling expanse of granite, St. Peter's Square was a staggering open space in the congestion of Rome, like a classical Central Park.*

(2) *Similar to Vatican City's famed Passetto, the Vasari Corridor was the quintessential secret passageway.*

(3) *... fairy-tale quality of the Blue Mosque's balconied minarets had inspired the design for Cinderella's iconic castle at Disney World.*

Як видно з прикладів, письменник вдається до порівнянь об'єктів різних культур, демонструючи свої глибокі знання з історії та здатність знаходити спільні риси між об'єктами, які часто знаходяться в різних країнах.

Як зазначалося вище, географічний простір як один з екстралінгвальних факторів містить у собі не лише топоніми, але й хрематоніми – на-

зві об'єктів матеріальної культури, що окрім виконання номінативно-інформативної функції несуть окреме смислове навантаження, доповнюючи її уточнюючі розповідь і, водночас, виступаючи сюжетно-композиційними елементами твору, які уточнюють перебіг розслідувань Роберта Ленгдона. Саме вибудовуючи у своїй уяві ланцюжок причинно-наслідкових зв'язків для розв'язання поставлених перед ним завдань, тісно пов'язаних із символами, головний герой бере до уваги картини (*vibrant and colorful Primavera or Birth of Venus, Michelangelo's Last Judgment, La Mappa dell'Inferno... by Sandro Botticelli, rare paintings adorned the walls and ceiling – The Fall of Icarus ... An Allegory of Human Life, Nature Presenting Prometheus with Spectacular Gems...*), літературні твори (*Galileo's Diagramma, Dante Alighieri's Divine Comedy, Vasari's Lives of the Most Excellent Painters, Sculptors, and Architects*), мозаїки (*The mosaic was a ninth-century image of the Pantocrator Christ, ... beside Dandolo's tomb – the Deesis Mosaic*) тощо. Як результат, розшифрування прихованих значень усіх цих мистецьких творів, включаючи їхню історію, підтекст та імпліцитне значення їхніх окремих складових, слугує поетапному наближенню до розгадки сюжетної інтриги роману.

Розглянуті приклади хремотонімів свідчать про виконання цими номінативними одиницями *інформативної функції*, завдяки якій читач дізнається про визначні твори живопису. Практична реалізація цієї функції відбувається і за допомогою використання термінологічної лексики різної тематики. Так, розплутуючи загадки, пов'язані з архітектурними пам'ятками, головний герой послуговується, зокрема, такими термінами, як: *tympana, secondary left apse*. При цьому, усвідомлюючи факт можливої невідомості читачів у термінах цієї галузі, письменник експлікує їхні значення описово із тлумаченням їхніх функцій і значення.

Як засвідчили результати аналізу, крім послуговування термінологічним апаратом для повноти відтворення зображуваних предметів і явищ об'єктивної дійсності, відмінною рисою ідіостилію Дена Брауна є додавання історичних фактів до опису певних понять:

(1) *Langdon lifted his gaze now to the enormous murals adorning the walls. Their bizarre history included a failed experimental painting technique by Leonardo da Vinci, which resulted in a "melting masterpiece";*

(2) *The building's volatile past ranged from long and vicious debates over Vasari's much-despised fresco of The Last Judgment on the dome's interior...* [14].

Це свідчить про високий рівень майстерності автора включати до художнього твору невеликі історичні описи, спрямовані на активізацію уваги читача, зацікавлення викладеним матеріалом, що слугує залученню креативно-асоціативного механізму його когнітивної діяльності.

Іншим вагомим екстралінгвальним фактором, що здійснює вплив на стилістику романів Дена Брауна, є *інокультурне оточення*. Місця, в яких опиняються герої, характеризуються присутністю певних культурних елементів, які є для них чужими. Прикладом цього може слугувати

використання реалій в описі мечеті в романі «Інферно» [14]:

The Blue Mosque, he quickly realized, spotting the building's six fluted, pencil-shaped minarets, which had multiple şerefe balconies and climbed skyward to end in piercing spires.

Як свідчить приклад, цей лексико-стилістичний засіб як носій національного колориту виконує експресивну функцію, даючи читачу змогу відчувати атмосферу та близькість з турецькою архітектурною культурою.

З'ясовано також, що важливою особливістю творчої манери письма Дена Брауна є безпосередня комунікація з читачем [10, с. 75], мета якої полягає в залученні останнього до розгадування таємниць. У такий спосіб відбувається апелювання до свідомості читача, захоплення його уваги шляхом активації асоціативно-креативного механізму декодування порівнянь і метафор та переосмислення знання, наявного у свідомості реципієнта. Усе це слугує залученню читача до розгортання сюжету, змушує його повірити у правдивість описуваних у романі подій та реалістичність отриманих героями результатів.

Саме тому номінативний простір сфери мистецтва у творах Дена Брауна вирізняються наявністю значної кількості метафор, які слугують засобом привернення уваги читача та залучення до подальшого прочитання твору [9, с. 304], наприклад:

(1) *The air inside the Pantheon was cool and damp, heavy with history* [13].

(2) *The glow of St. Peter's Square shrank beneath them until it was an amorphous glowing ellipse radiating in a sea of city lights* [13].

(3) *In the distance, the rising Tuscan sun was just beginning to kiss the highest spires of the waking city* [14].

Аналіз метафор показав, що вони є тим когнітивним інструментом, що виконує одночасно номінативну, інформативну та емоційно-оцінну функції шляхом надання пояснень абстрактним поняттям, представлених у більш конкретних термінах.

Неабияку роль у підвищенні естетичної цінності твору відіграють й образні порівняння, які виражають суб'єктивно-оцінне ставлення автора до зображуваного предмета чи об'єкта навколишньої дійсності, надають емоційного забарвлення твору та передають його діалогічність й відчуття звертання письменника до читача [6, с. 312].

За допомогою порівнянь у романі «Інферно» [14] Ден Браун наочно характеризує героїв твору. Уведені у текст компаративні конструкції слугують описові зовнішності або психофізичного стану героїв: *she was like a timeless statue; Langdon was launched into the light lake a cork from the bottle of champagne; he felt like a veil had suddenly been lifted; Langdon felt like he was underwater, attempting to claw his way.*

Особливе місце у творах Дена Брауна посідають і порівняння, які описують географічні об'єкти, а саме локації розгортання подій, якими, наприклад, у романі «Інферно» є Флоренція і Венеція, а в романі «Янголи і демони» – Рим. Тому для опису неперевершеної величі архітектурних споруд та надання їм винятковості автор послуговується такими порівняннями:

(1) *At the heart of the skyline, a mountainous dome of red tiles rose up, its zenith adorned with a gilt copper ball that glinted like a beacon* [14];

(2) *Like a mountain parting the morning fog, the colossal dome rose out of the haze before them: St. Peter's Basilica* [13];

(3) *The Church of Santa Maria del Popolo stood out like a misplaced battleship, askew at the base of a hill on the southeast corner of the piazza* [13].

Як свідчать приклади, присутність у загальній картині опису місць розгортання подій образних порівнянь додає твору особливої естетичної цінності шляхом зіставлення архітектурних споруд з природними та створеними людиною об'єктами навколишньої дійсності.

Висновки та перспективи дослідження. Аналіз лексико-семантичних особливостей реалізації номінативного простору ідіостилю Дена Брауна у сфері мистецтва показав доцільність його виконання у площині функціонально-прагматичного підходу. Результати проведеного дослідження дають підстави стверджувати, що обрана стратегія розгляду номінативного простору художнього твору дозволяє обґрунтувати теоретичні засади вивчення ідіостилю автора, описати екстралінгвістичні фактори, які впливають на специфіку добору засобів художньої виразності та мовностилістичну репрезентацію авторського стилю викладу твору, а також систематизувати мовні засоби її вираження в циклі романів Дена Брауна про Роберта Ленґдона.

Установлено, що ідіостиль є цілісною системою образотворчих засобів, який структурує індивідуальні знання автора про світ та відображає національну специфіку членування світу.

В обсязі розгляду лінгвістичних засад вивчення специфіки ідіостилю автора з'ясовано, що ідіостиль є особливою складовою стилістичної системи мови художнього твору, яка складається із сукупності мовно-виражальних засобів, що виконують в тексті естетичну функцію і вирізняють мову письменника з-поміж інших.

Розгляд номінативного простору сфери мистецтва, актуалізованої в циклі романів про Роберта Ленґдона засвідчив, що його лексико-семантична специфіка зумовлюється низкою екстралінгвальних факторів, таких як географічне середовище, антропоцентризм, інформативність, інокультурне оточення та комунікація з читачем. Унаслідок цього, номінативний простір сфери мистецтва в аналізованих творах формується такими стилетвірними елементами: топоніми (21%), хрематоніми (20,5%), антропоніми (9%), терміни (3,5%), реалії (2%), а також метафори (18%) й образні порівняння (26%). Виконаний аналіз свідчить про превалювання у текстах романів образних порівнянь, хрематонімів та топонімів. Водночас найменш частотними художніми засобами для відтворення мистецької тематики є терміни і реалії.

До перспективних напрямів подальшого наукового пошуку у галузі досліджень ідіостилю автора доцільно віднести питання виявлення впливу мовної картини світу письменника на мовностилістичне оформлення тексту; визначення рівня емоційно-прагматичного потенціалу художнього тексту та його впливу на читача; дослідження когнітивного аспекту функціонування лексико-стилістичних засобів у процесі декодування смислу художнього тексту.

Список літератури:

1. Виноградов В.В. О языке художественной литературы. Москва : Гослитиздат, 1959. 656 с.
2. Гром'як Р.Т., Ковалів Ю.І., Теремко В.І. Літературознавчий словник-довідник : словник. Київ : Академія, 2007. 749 с.
3. Гура Н.П., Бойко О.К. Жанрова своєрідність циклу романів про професора Ленґдона Дена Брауна. *Вісник Маріупольського державного університету. Серія : Філологія*. 2014. Вип. 10. С. 21–27.
4. Костецька О.П. Індивідуальне мовлення автора як об'єкт лінгвістики та підходи до його дослідження. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Сер. Філологічна*. 2014. Вип. 49. С. 196–199.
5. Литвинар О.М. Індивідуальний авторський стиль (ідіостиль), ідіолект автора художнього твору. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Сер. Філологічна*. 2014. Вип. 44. С. 160–162.
6. Науменко А.М. Від рецепції через інтерпретацію до аналізу. *Нова філологія*. Запоріжжя : ЗДУ. 2000. № 1. С. 305–319.
7. Таранова Н.Б. До питання про класифікацію топонімів. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія : Географія*. 2015. № 2. С. 15–20.
8. Теремко Р. До проблеми ідіостилю: термінологічний аспект. *Науковий журнал*. 2016. № 1. С. 174–182.
9. Черемісін М.В. Стилістичні особливості метафори та її перекладу у романі Д. Брауна «Код да Вінчі». *Studia Philologica. Збірник студентських наукових праць*. Рівне, 2018. Вип. 2. С. 303–307.
10. Черник О.О. Когнітивно-функційні особливості ідіостилю Дена Брауна (на матеріалі циклу романів про Роберта Ленґдона) : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04 / Дніпровський національний університет імені О. Гончара; Запорізький національний університет. Дніпро – Запоріжжя, 2019. 305 с.
11. Черник О.О. Романи Дена Брауна: жанр та концептосфера. *Вісник Київського нац. лінгв. ун-ту. Сер. Філологія*. Том 19. № 1. 2016. С. 146–152.
12. Юріна Ю.М. Ідіостиль Олени Теліги : дис. ... канд. філол. наук. Херсон, 2016. 194 с.
13. Dan Brown. *Angels and Demons*. Great Britain : Coggi books, 2001. 620 p.
14. Dan Brown. *Inferno*. Great Britain : Coggi books, 2014. 624 p.

References:

1. Vinogradov, V.V. (1959). *O yazyke hudozhestvennoj literatury* [On the language of fiction prose]. Moscow: Goslitizdat, 656 p.
2. Hromiak, R.T., Kovaliv, Yu.I., & Teremko, V.I. (2007). *Literaturoznavechyi slovnyk-dovidnyk* [Literary dictionary and reference book]. Kyiv: Akademia, 749 p.
3. Hura, N.P., & Boiko, O.K. (2014). *Zhanrova svoieridnist tsyklu romaniv pro profesora Lenhdona Dena Brauna* [Genre originality of the Robert Langdon book series by Dan Brown]. *Bulletin of Mariupol State University*, vol. 10, pp. 21–27.

4. Kostetska, O.P. (2014). Indyvidualne movlennia avtora yak ob'iekt linhvistyky ta pidkhody do yoho doslidzhennia [The author's individual speech as an object of linguistics and approaches to its research]. *Naukovi zapysky Natsionalnoho universytetu "Ostrozka akademiia"*, vol. 49, pp. 196–199.
5. Lytvynar, O.M. (2014). Indyvidualnyi avtorskyi styl (idiostyl), idiolekt avtora khudozhnoho tvoruv [Individual author's style (idiostyle), work of fiction authors' idiolect]. *Naukovi zapysky Natsionalnoho universytetu "Ostrozka akademiia"*, vol. 44, pp. 160–162.
6. Naumenko, A.M. (2000). Vid retseptsii cherez interpretatsiiu do analizu [From reception through interpretation to analysis]. *Zaporizhzhia: ZDU*, no. 1, pp. 305–319.
7. Taranova, N.B. (2015). Do pytannia pro klasyfikatsiiu toponimiv [To the question of the classification of the place names]. *Naukovi zapysky*, no. 2, pp. 15–20.
8. Terebus, R. (2016). Do problemy idiostyliu: terminolohichniy aspekt [To the question of idiostyle: terminological aspect]. *Naukovyi zhurnal*, no. 1, pp. 174–182.
9. Cheremisin, M.V. (2018). Stylistychni osoblyvosti metafory ta yii perekladu u romani D. Brauna «Kod da Vinchi». [Stylistic features of metaphor and its translation in D. Brown's novel "The Da Vinci Code"]. *Studia Philologica*, vol. 2, pp. 303–307.
10. Chernyk, O.O. (2019). Kohnityvno-funktsiini osoblyvosti idiostyliu Dena Brauna (na materialy tsykladu romaniv pro Roberta Lengdona) [Cognitive and Functional Characteristics of Dan Brown's Idiostyle (A study of Robert Langdon Series)] (PhD Thesis), Dnipro – Zaporizhzhia, 305 p.
11. Chernyk, O.O. (2016). Romany Dena Brauna: zhanr ta kontseptosfera [Dan Brown's novels: genre and conceptual sphere]. *Bulletin of National linguistic university*, vol. 19, no. 1, pp. 146–152.
12. Iurina, Yu.M. (2016). Idiostyl Oleny Telihiy [Olena Teliga's idiostyle] (PhD Thesis), Kherson, 194 p.
13. Dan Brown (2001). Angels and Demons. Great Britain: *Cogri books*, 620 p.
14. Dan Brown (2014). Inferno. Great Britain: *Cogri books*, 624 p.